

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. С., 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети май през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ради Ив. Йорданов

при участието на секретаря Юлиана Д. Божилова
като разглежда докладваното от Ради Ив. Йорданов Търговско дело №
20221800900187 по описа за 2022 година

Ищецът **Б. С. Г.**, с ЕГН:***** с адрес гр.Е. кв.В. №4 ап.3, чрез упълномощения
от него процесуален представител адв. Р. М., е предявил иск по чл.557, ал.1 т.1 КЗ във
връзка с чл.497 ал.1 т.2 КЗ срещу „Г.“ с адрес гр.С. ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.4, за
осъждането му да му заплати следните суми:

150 000,-лв. (сто и петдесет хиляди лева) за претърпените неимуществени вреди,
изразяващи се в болки и страдания, в резултат от смъртта на неговия баща- С.В., починал
при ПТП от 27.09.2019г.

законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на изтичане на
срока от 15 работни дни от представяне на всички доказателства- 19.07.2022г. до датата на
окончателното изплащане.

направените по делото съдебни и деловодни разноси;

На 27.09.2019г., в гр.Е., на кръстовището на бул. „С.“ и ул. „Б.“, неизвестен водач на
неизвестно МПС, нарушава правилата за движение и удря пешеходеца С. Г. В., с което
реализира ПТП и напуска местопроизшествието. При злополуката е причинена смъртта на
С. Г. В..

За произшествието е съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №10
от 30.09.2019 г. Образувано е и досъдебно производство № ЗМ 83/2019 г., по описа на
ОДМВР - С..

Починалият при инцидента - С. Г. В. е баща на ищеца Б. С. Г., който изключително
тежко изживява неговата загуба.

Б. Г. бил много близък със своя баща. Той бил първородният му син. Двамата имали здрава емоционална и духовна връзка, основана на доверие и силна любов. Починалият отгледал и възпитал сина си, заедно с останалите му синове и дъщери, в атмосфера на разбирателство, подкрепа и споделяне. Той бил грижовен и всеотдаен родител, изцяло посветен на отглеждането на своите деца. С.В. всячески се стараел нищо да не липсва на сина му и да му осигури спокоен и добър живот. Двамата запазили връзката и отношенията си и след като доверителят ми съзрял и станал самостоятелен. Те имали добра комуникация, общували редовно, при което Б. споделял за случващото се в ежедневието му и търсел мнението и съветите на баща си. Починалият нямал никакви пререкания с доверителя ми, двамата се разбирали прекрасно и проявявали взаимно уважение един към друг. С.В. бил опора за сина си, негов авторитет и пример за подражание, човек, който никога не би го изоставил в нужда. Б. знаел, че винаги може да разчита на него и да му се довери по всяка тема. Починалият бил изключително отзивчив и се стараел да помага на сина си с каквото може, като винаги го подкрепял в начинанията, с които се захващал. Той бил добър и любящ родител, който милее за своя син и отдал живота си на неговото отглеждане и възпитание. В пътния инцидент Б. Г. загубил един от най-скъпите хора в живота си - неговия баща, затова никой не може да запълни празнотата, която той усеща към настоящия момент.

След инцидента ритъмът на живот на ищеца е изцяло подчинен на скръбта от голямата загуба, което повлиява изключително отрицателно на общото му емоционално състояние. В дните след скръбната вест ищецът не е бил на себе си. Не можел да осмисли и приеме сполетялата го трагедия. Чувствал се силно напрегнат и тревожен. Страдал от постоянно безпокойство и изпаднал в депресия. Шокът и травмата от внезапната загуба са го направили емоционално лабилен и поради това все още често плаче, провокиран от спомени за минали моменти с баща му. Трудно му е да понесе голямата мъка и е загубил желание за каквото и да било. Ограничил е социалните си контакти и не иска да се среща с никого. Страда от безсъние и загуба на апетит. Б. Г. все още преживява голяма болка от безвъзвратната загуба на любимия си баща. Без съмнение тази болка никога няма да отшуми и той ще скърби до края на дните си. Моралните страдания и претърпяната скръб от доверителя ми са огромни и неописуеми, тъй като за човешкия живот няма еквивалент и никой не може да му върне загубеното обратно.

Видно от приложения Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, виновният водач, предизвикал с поведението си описаното ПТП е неизвестен и не е разкрит и към настоящия момент.

Законодателят в чл. 557, ал.1, т.1 от Кодекса на застраховането дава правната възможност на всяко увредено при пътнотранспортното произшествие лице, да претендира обезщетение от Гаранционния фонд, в случай, че неимуществените вреди са причинени от МПС, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено-неидентифицирано моторно превозно средство.

Съгласно чл. 380 от новия Кодекс за застраховането, който намира приложение и в случай на увреждане от неидентифицирано моторно превозно средство, лицето, което желае

да получи застрахователно обезщетение, е длъжно да отправи писмена претенция. Целта на законодателя е всяко увредено лице в резултат на виновно причинено от водач на МПС пътнотранспортно произшествие да получи справедливо обезщетение, което да бъде равностоен еквивалент на всички претърпени щети.

В тази връзка отправил претенция до Г., с искане да бъде определено и изплатено дължимото на ищеца застрахователно обезщетение - видно от Молба с вх. № 24-01-226/ 27.06.2022г., в резултат на което е образувана щета № 22210090/ 27.06.2022г., по която ищецът получил отказ за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, видно от писмо с изх. № 24-01-226/ 14.07.2022г.

Съобразно разпоредбата на чл.558. ал.1. изр. последно от КЗ, лихвите за забава на Гаранционния фонд се изчисляват и изплащат при спазването на чл. 497 от КЗ. Посоченият текст предвижда, че застрахователят дължи лихва за забава върху застрахователното обезщетение ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по-ранната от две дати: 15 работни дни от представянето на всички доказателства по отправената застрахователна претенция или от изтичането на 3 месеца от отправянето на претенцията. В настоящия случай, с Молба с вх. № 24-01-226/ 27.06.2022г., до Г. е отправено искане да бъде определено и изплатено застрахователно обезщетение на Б. Г. и като доказателства са представени всички документи, които са били в негово държане. В тази връзка и предвид разпоредбата на чл. 497, ал.1, т.1 от КЗ, считаме, че в настоящия случай от 19.07.2022г. ответникът е изпаднал в забава и от тази дата върху претендираната сума следва да бъде начислена и законна лихва до окончателното изплащане на обезщетението.

Ето защо ищецът моли да бъде осъден ответника да му заплати горепосочените суми.

Препис от исковата молба с доказателствата към нея е изпратен на ответника „Г.“, който е депозиран писмен отговор.

Ответникът „Г.“ счита, че настоящия спор следва да се разглежда по общия ред, тъй като не е налице спор, свързан с търговска сделка. Претенцията е за ангажиране отговорността на Г. (Фонда, ГФ) на законово, а не на договорно основание.

Фондът не е застраховател-търговец, а е юридическо лице, създадено по силата на закона, въз основа на който са му делегирани гаранционно-обезпечителни публични функции.

Г. е създаден през 1997г. , като основна цел на законодателя е била да се избегнат случаите, в които за поправяне на вредите се разчита само на платежоспособността на деликвента и увредените от ПТП лица/имущество да не бъдат репарирани. Функциите на Фонда са- обезщетителна, обезпечителна, социална и защитна функция. Основна роля имат обезщетителната и обезпечителната функция, които се изразяват в това, че спрямо увреденото лице отговаря както деликвентът, така и Г. в случаите на липса на застраховка „Гражданска отговорност“ или неизвестен извършител, който по правило е платежоспособен и може да посрещне големи по своя размер задължения. Предназначението на Фонда е да се осигури обезщетение в полза на претърпелите вреди

лица от виновното поведение на водач управлявал МПС без сключена задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или на неизвестен водач, управлявал неустановен автомобил, в което се изразява и неговата социална функция.

Функции, които категорично го различават от застрахователите и видно от същите липсва каквато и да била търговска дейност.

Оспорва изцяло исковите претенции - по основание и размер.

Г., към настоящия момент вече е бил сезиран във връзка с процесното ПТП и по образуваната щета № 22210090/27.06.22г. УС на ГФ е отказал изплащането на обезщетение за неимуществени вреди.

Видно от представените СМЕ на труп, единствена причина за настъпване на процесното ПТП е поведението на наследодателя на ищеца, който е бил в легнало положение на пътното платно, след алкохолно опиянение - 3.00 промила алкохол в кръвта, с което е поставил водача на неизвестния автомобил в невъзможност да реагира на безразсъдното, безотговорно и поставящо в опасност собствения му живот поведение.

В тази връзка счита, че вина за процесното ПТП има единствено наследодателят на ищеца, който не е предприел необходимите действия за осигуряване на собствената си безопасност, лягайки на пътното платно.

Освен това, счита, че настъпилото ПТП се явява случайно събитие спрямо водача на неизвестното МПС, тъй като пешеходецът, лягайки на пътното платно в тъмната част на денонощието, при ограничена видимост без да е изпълнил изискванията на ЗДВП, се е явявал непредвидимо за него препятствие, съответно ПТП е било абсолютно непредотвратимо от страна на водач.

В случай, че съдът приеме, че вина за процесното ПТП няма единствено наследодателя на ищеца или сметне, че процесното ПТП не е случайно събитие, то прави възражение за съпричиняване от страна на С. Г. В. в размер на поне 95%, който в резултат на употребата на изключително голямо количество алкохол е легнал на пътното платно.

Счита, че подобно безотговорно поведение не следва да бъде толерирано.

Оспорва изцяло твърдения от ищеца механизъм, въпреки че е официален документ, констативния протокол, в частта относно механизма, обстоятелствата и причините за ПТП няма качеството на свидетелстващ официален документ, а на диспозитивен такъв, тъй като не материализира удостоверително изявление на своя издател, а изявленията на самия пострадал пред длъжностното лице-издател. Поради това същия няма и материална доказателствена сила за настоящия съд.

Съгласно трайно утвърдената практика на ВКС, обобщена с решение № 15 от 25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г. I т. о. на ВКС протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими за механизма на ПТП. Когато фактът, съставлява волеизявление, направено

от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицето, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. Ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи тежестта на доказване на механизма на ПТП, поради което той следва да ангажира и други доказателства, когато протоколът за ПТП не удостоверява всички релевантни за механизма на ПТП обстоятелства или преценката им изисква специални познания, които съдът не притежава.

Протоколът притежава единствено формална доказателствена сила, която би обвързала Съда и той да приеме, че автор на протокола е лицето, сочено за негов съставител.

В случай, че съдът счете искът за основателен и направените възражения за съпричиняване, че вина за процесното ПТП има само и единствено починалият В. и/или процесното ПТП се явява случайно събитие, то се присъединява към искането на ищцовата страна за допускане и назначаване на съдебно-автотехническа експертиза и съдебно-медицинска експертиза, като моли да бъде назначена Комплексна съдебно-автотехническа и медицинска експертиза, само ако бъдат представени доказателства, удостоверяващи механизма на ПТП, и след приобщаване на материалите по ДП № 3М 83/2019 г. по описа на ОД на МВР-С., тъй като констативният протокол е оспорен в тази си част от наша страна, по която вещото лице да даде отговори на поставени въпроси.

Досежно размера на предявената претенция от 150 000,- лева за неимуществени вреди счита същия е изключително завишен, тъй като не отговаря на съществуващите в страната икономически условия, стандарт на живот и съдебна практика към датата на ПТП - 27.09.2019 г.

Исковите претенции не кореспондират със задължителната практика - Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС и създадената при действието на чл. 290 от ГПК задължителна практика на ВКС по приложението на чл. 52 от ЗЗД - решение № 83/06.07.2009 г. по т.д. № 795/2008 г. на II т.о., решение № 95/24.10.2012 г. по т.д. № 916/2011 г. на I т.о., решение № 154/30.10.2012 г. по т.д. № 807/2011 г. на II т.о. и др. В т. II на Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС е разяснено, че понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които са специфични за всяко дело и които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Във всички случаи правилното прилагане на чл. 52 от ЗЗД при определяне на обезщетенията за неимуществени вреди от деликт е обусловено от съобразяване на указаните в постановлението общи критерии. Тези критерии са възприети и във формираната по реда на чл. 290 от ГПК задължителна практика по приложението на чл. 52 от ЗЗД, която приема, че справедливото възмездяване на настъпилите от деликта вреди изисква задълбочено изследване на общите и на специфичните за отделния спор правнорелевантни факти. Предявената претенция не кореспондира нито с трайната съдебна практика на съдилищата в Р Б., нито с принципа на справедливостта, икономическите условия в страната и стандарта на живот, както и наличието на допринасяне в значителна степен на вредоносния резултат от страна на пострадалия.

Моли, да съдът да вземе предвид че застрахователното обезщетение следва да бъде извършено не от застраховател, а от Г., създаването на който има за цел да не бъдат напълно лишени от застрахователно обезщетение увредени лица в случаите, в които няма основания за изплащане на такова по договорно правоотношение със застраховател. Също в тази връзка следва да се има предвид, че по силата на чл. 558 ал.1 от Кодекс за застраховането размерът на обезщетението, изплащано от фонда, не може да надхвърля размера на минималната застрахователна сума по задължителните застраховки, определена за годината, в която е настъпило пътнотранспортното произшествие. По този начин посочените в чл.492 от КЗ лимити се явяват за Фонда максимални, в рамките на които конкретният размер бива съобразен е доказателствата, принципа на справедливостта, установените в страната икономически условия и стандарт на живот, и трайната съдебна практика към датата на ПТП. Установените е изменения на чл.266 от Кодекса за застраховането (Обн., ДВ, бр. 103 от 23.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., отм., бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) сега чл. 492 от КЗ промени на лимити на отговорността отразяват договорното задължение на държавата ни като страна-членка на Европейския съюз по хармонизиране на вътрешното право с общностното по отношение на правни норми от Директиви на ЕС, добиващи пряко приложение от момента, в който станат част от вътрешното законодателство на държавата-членка. Те не отразяват изменение на важни икономически критерии като минимална работна заплата, трудова заетост и покупателна способност на българското население, ето защо правилно ВКС в посочените съдебни решения взема становище за значението на лимитите наред със всички други критерии при определяне на справедливи обезщетения във всеки спор (напр. в Решение № 83 от 6.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 795/2008 г., II т. о., ТК „Независимо от функционално обусловената отговорност на застрахователя от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие, при определяне на дължимото застрахователно обезщетение би следвало да се отчитат и конкретните икономически условия, а като ориентир за размерите на обезщетенията би следвало да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетенията момент”).

Оспорва началния момент на законната лихва и моли Г. да се счита в забава от датата на завеждане на исковата молба в съда.

Съгласно Решение № 260014/08.03.2022 г. по гр.д. № 236/2020 по описа на СОС, по отношение на същото ПТП, съдът е приел, че по делото не е установен главен факт от значение за спора - че нанесените на С.В. телесни увреждания, причинили смъртта му, са в резултат на ПТП и виновно са причинени от водач на неидентифицираното моторно превозно средство. Обсъдените констативен протокол за ПТП с пострадали лица, протокол за оглед и заключението по назначената АТЕ не установяват твърдения механизъм на произшествието и обстоятелството, че участник в него е бил неустановен водач на неустановено МПС - единственото, което същите установяват е, че трупът на С.В. е бил намерен на кръстовището на бул. „С.“ и бул. „Б.“ в гр.Е. с тежки, несъвместими с живота увреждания - тежка черепно-мозъчна травма, видно от обсъдената съдебномедицинска

експертиза на труп. Така констатираните увреждания, както и разположението на трупа на кръстовището, несъмнено индицират, че смъртта на В. вероятно е била причинена при ПТП, но не и от кого, а обстоятелството, че вторият участник в ПТП следва да е бил именно моторно превозно средство, подлежи на пълно доказване, доколкото е елемент от състава на разпоредбата на чл.557, ал.1, т.1 от КЗ, на която се основава предявения иск.

Ищецът Б. С. Г. е представил допълнителна искова молба.

Ищецът не е съгласен с възражението на ответника Г., че редът за разглеждане на настоящите искове не е по глава тридесет и втора „Производство по търговски спорове“ от ГПК, като в тази връзка счита искането за разглеждане на спора по общия ред, за напълно неоснователно. Действително Гаранционният фонд не е застраховател и задължението му за заплащане на обезщетение възниква по силата на закона, а не поради наличие на застрахователен договор. Независимо от това, правният режим на отговорността на Фонда е аналогичен с този на застрахователя, установен в КЗ - редът за ангажиране на отговорността му и нейният обем са идентични с тези на застрахователя на деликвента при настъпване на застрахователно събитие, представляващо риск по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, която е абсолютна търговска сделка по смисъла на чл.1, ал.1, т.6 ТЗ. Поради това, доколкото спорът е свързан с настъпване на застрахователно събитие, представляващо риск по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния водач, т.е. с едно застрахователно правоотношение, независимо от източника, който го поражда /закон или договор/, делото следва да бъде квалифицирано като търговско по смисъла на чл.365. т.1 ГПК.

В този смисъл е трайно установената практика на ВКС, обективизирана в Определение № 245 от 24.10.2011г. по т.д. № 865/2011г. на ВКС, ТК, I т.о., Определение № 98 от 25.05.2011г. по т.д. № 434/2011г. на ВКС, ТК, II т.о., Определение № 327 от 04.12.2012г. по т.д. № 1027/2012г. на ВКС, ТК, II т.о.. Определение № 88 от 08.04.2013г. по т.д. № 1647/2013г. на ВКС, ТК, II т.о., Определение № 386 от 30.12.2013г. по т.д. № 4673/2013г. на ВКС, ТК, II т.о., Определение № 9 от 16.01.2014г. по т.д. № 3786/2013г. на ВКС, ТК, II т.о., Определение № 308 от 28.10.2014г. по т.д. № 455/2014г. на ВКС, ТК, II т.о.

На следващо място, следва да се посочи, че съгласно чл.557, ал.1, т.1 от КЗ Гаранционния фонд изплаща на увредените лица от Фонда за незастраховани МПС обезщетения за причинени имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания, когато пътнотранспортното произшествие е настъпило на територията на Република Б. и е причинено от МПС, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено (неидентифицирано моторно превозно средство). Във връзка със становището на ответника и това, че същото не оспорва наличието на горните обстоятелства, моли да се отдели за безспорно и ненуждаещо се от доказване по делото следните обстоятелства:

пътнотранспортно произшествие е настъпило на територията на Република Б. и е причинено от МПС, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено (неидентифицирано моторно превозно средство).

вредоносния резултат- причиняването на смърт на С. Г. В., както и наличието на причинно-следствена връзка между настъпването на процесното ПТП, получените от пострадалия травматични увреждания и настъпилата смърт.

В тази връзка напълно неоснователно е твърдението на ответната страна, че няма нито едно доказателство, от което може да се определи механизма на процесното ПТП, като в случая Г. бил поставен в невъзможност да упражни правата си. С исковата молба са представени всички относими доказателства събрани в хода на досъдебното производство, като е поискан и разпит на свидетел-очевидец на произшествието, както и назначаването на АТЕ, която именно въз основа на събраните доказателства, да определи конкретният механизъм на ПТП.

Напълно неоснователно е възражението на ответника, е което се оспорва искът по основание и размер. Неоснователни са и възраженията на ответника относно механизма на ПТП, както и наличието на виновно и противоправно поведение на водачът на неидентифицираното МПС.

Неоснователни са твърденията на ответника, че вина за процесното ПТП има единствено починалият С.В., като се излагат твърдения, че същият е бил в легнало положение на пътното платно, след алкохолно опиянение, с което е поставил водачът на неизвестния автомобил в невъзможност да реагира. Считам, че твърденията на ответника са напълно безпочвени, не са подкрепени с абсолютно никакви доказателства по делото и почиват изцяло на предположения. Неоснователно и недоказано е и твърдението на ответната страна, че с поведението си пешеходецът е поставил в невъзможност водачът на автомобила да реагира, както и че е налице случайно събитие по смисъла на чл. 15 НК, тъй като се е явявал непредвидимо за него препятствие и ПТП е било непредотвратимо от страна на водача. Процесуалният представител на ответника не притежава необходимите познания, за да анализира правилно фактите и представените по делото документи и за да може да определи дали водачът е можел да предотврати настъпилото ПТП. В тази връзка, както и с оглед категоричното установяване на механизма на ПТП и противоправното поведение на деликвента, с исковата молба са направени доказателствени искания, които поддържа, а именно за назначаване на Автотехническа експертиза, както и за разпит на един свидетел-очевидец на процесното ПТП, който да установи неговия механизъм.

Категорично оспорва твърдението на процесуалния представител на ответника, че произшествието е настъпило при условията на съпричиняване от страна на пострадалия - С. Г. В., като се твърди, че същият е допринесъл за причиняване на вредоносния резултат, тъй като според ответника С.В., в резултат на употребата на изключително голямо количество алкохол, е легнал на пътното платно. Оспорва изцяло всички твърдения в този смисъл изложени от ответника в отговора на исковата молба. Същите са напълно безпочвени, не са подкрепени с абсолютно никакви доказателства по делото и почиват изцяло на предположения. Застрахователят или в случая Г. е в правото си да прави всички възражения, които се отнасят до основанията и размера на правото на обезщетение - в това число и че пострадалия е съпричинител на вредите, с цел намаляване на отговорността му към

увреденото лице. Това е част от неговата защита. Тази защита обаче изисква предприемането на определени процесуални действия, но във всички случаи приносът на пострадалия следва да бъде доказан по категоричен начин при условията на пълно и главно доказване от страната, която го е въвела в процеса. Към настоящия момент тези твърдения на ответника остават напълно голословни и неподкрепени с никакви обективни факти и доказателства.

Противопоставя се на наведените възражения относно размера на исковата претенция, като същата не счита, че е в завишен размер. В тази връзка, поддържа подадената от ищеца искова молба в предявения ѝ размер.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно константната съдебна практика / Постановление № 4 от 23.X.1968г., Пленум на ВС / „справедливостта” не е абстрактно понятие. Напротив, то е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за размера на вредите и които следва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при причиняването на смъртта са възрастта на увредения, отношенията между пострадалия и близките, които търсят обезщетение за неимуществени вреди, емоционалната връзка между тях, конкретните икономически условия в страната и нивата на застрахователно покритие към момента на смъртта на пострадалия.

Болките и страданията, които ищецът е претърпял и продължава да търпи в резултат от смъртта на своя баща, това, че ритъмът му на живот е подчинен изцяло на скръбта от голямата загуба и че без съмнение ще изпитва болки и ще скърби цял живот за своя най-близък човек, загинал така нелепо и неочаквано, са обстоятелства, които са релевантни за размера на застрахователното обезщетение и следва да бъдат взети предвид.

В този смисъл счита, че размерът на търсеното обезщетение е съобразен както с принципа за справедливост, визиран в разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, така и с константната съдебна практика по сходни казуси.

На следващо място, счита за напълно неоснователно и необосновано оспорването на началния момент на законната лихва, както и твърдението, че Г. следва да се счита в забава от датата на завеждане на исковата молба. Съобразно разпоредбата на чл. 558, ал. 1, изр. последно от КЗ. лихвите за забава на Гаранционния фонд се изчисляват и изплащат при спазването на чл. 497 от КЗ. Посоченият текст предвижда, че застрахователят дължи лихва за забава върху застрахователното обезщетение ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по-ранната от две дати: 15 работни дни от представянето на всички доказателства по отправената застрахователна претенция или от изтичането на 3 месеца от отправянето на претенцията. В настоящия случай, с Молба с вх. № 24-01-226/ 27.06.2022г., до Г. е отправено искане да бъде определено и изплатено застрахователно обезщетение на Б. Г. и като доказателства са представени всички документи, които са били в негово държане. В тази връзка и предвид разпоредбата на чл. 497, ал.1, т.1 от КЗ, считаме, че в настоящия случай от 19.07.2022г. ответникът е изпаднал в забава и от тази дата върху претендираната сума следва да бъде начислена и законна лихва до окончателното изплащане на обезщетението. В тази

връзка поддържам направеното с исковата молба искане за начисляване на законна лихва считано от 19.07.2022г.

Отвeтникът Г. е подал допълнителен отговор.

Оспорва изцяло исковата претенция - по основание, по размер, по мотиви и съображения ясно и подробно изложени в отговора ни на исковата молба.

В тежест на ищеца е да докаже твърденията си по всички точки, които е разписал в Допълнителната искова молба.

Счита за неоснователно стореното оспорване на направеното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, направено с Допълнителната искова молба, като моли да се вземе предвид мотивите и съображенията ясно изложени в отговора на първоначалната искова молба.

Счита, че единствена причина за настъпването на ПТП е на самия пострадал. В СМЕ на труп съдебният медик е заключил:“ наличие на етилов алкохол в кръвта с концентрация 3‰ При огледа и аутопсията не се установиха травматични увреждания по трупа, в резултат от блъскане от автомобил, което означава, че в момента на прегазването пострадалият е лежал върху терена с глава на пътното платно!!!!“

Според константната практика и ТР 1 /2014 на ВКС стъпилият на пътното платно пешеходец, с намерение да го пресече, се явява опасност за движението и е длъжен да се огледа за идващи превозни средства. Пострадалият не само не се е огледал, той просто си е легнал, предвид високите стойности на алкохолно опиянение и невъзможността му да се движи/да ходи нормално и по най-бързия начин да напусне пътното платно.

Моли да съдът да вземе предвид, че пострадалият е страдал от 59% слепота (писмено доказателство- ЕР на ТЕЛК, приложено към исковата молба), т.е. това съчетание с алкохолното опиянение поставят пострадалият в невъзможност от нормално възприемане на околната среда, в която той се е движил, което от своя страна е още едно доказателство, че същият сам е поставил здравето и живота си в риск, т.е. доброволно е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат за себе си!

Поддържа оспорването, сторено с отговора на исковата молба, че исковата претенция за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди е прекомерно завишена, предвид приноса на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат и съпричиняването на резултата от негова страна по мотиви подробно изложени с отговора на исковата молба. Аргументирането със застрахователните лимити и увеличаването им е несъстоятелно тъй като тези практика и ако се приеме, че разпоредби на КЗ са критерий, допълващи чл. 52 ЗЗД, то би се стигнало до абсурдна ситуация, при която пострадалите да се диференцират според начина на увреждането и диференцирано да се репарират вредите им, което противоречи на всички принципи на правото.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД всяко обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост съобразно конкретните факти и обстоятелства по делото, като се

отчетат всички специфики и се съобразят икономическите условия и стандарт на живот и трайно установената съдебна практика по сходни случаи и при относително еднакви по обем неимуществени вреди.

Софийският окръжен съд, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и съгласно разпоредбата на чл.235 от ГПК намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №10 от 30.09.2019 г. неизвестно ППС е причинило смъртта на С. Г. В..

По делото се разпита свидетелката Н. В. Р..

„Движех се с моя джип, идвах от село Б. и отивах към село В., движех се в посока север на юг, минавах в покрайнините на Е., мисля, че, и беше късно вечерта, беше тъмно вече, нямаше други коли. Там на улицата, на която минавах, има един „Стоп“. Идвайки към улицата, като спрях на стопа и погледнах наляво, видях да лежи нещо от лявата ми страна на главната улица, пада се в платното, което идва от Е. и отива към М.. Минавайки през улицата видях, че това е човек всъщност, който лежеше напъряко на платното. От другата страна спрях, за да погледна дали всичко е наред и в това време се обадох тогава на моя приятел да му разкажа какво съм видяла, защото ми се стори странно - дали да отида, някакси съмнителна ми се стори тази ситуация. През това време, докато говорех по телефона и гледах към човека, който лежеше на улицата, в посока от Е. в платното, в който той лежеше напъряко, мина тъмна кола, лимузина, мина с доста висока скорост, мина през човека и замина, не спря. Трябваша ми няколко секунди да преодолеея какво видях и докато се чудех още какво да направя, в улицата, в която бях спряла, в насрещното ми движение идваше една полицейска патрулка, аз просто изчаках те да дойдат, излязох от колата и отидох да им кажа какво току-що видях. Там, където лежеше човекът, той лежеше на улицата, срещу мястото, където лежеше, имаше един магазин, който имаше осветление, също имаше лампи по улиците. Човекът лежеше напъряко на платното, точно по средата на платното, с главата в посока бордюра и магазинчето, и беше настрани, просто все едно беше полегнал, така изглеждаше. Помня, че дрехите му бяха тъмни, имаше един каскет или една шапка, която все едно тъкмо беше паднала, тоест беше близко до главата му. Видях самия сблъсък на автомобила с тялото, да. Тялото просто все едно се претърколи и просто не знам, беше като претъркуване, така ми се стори, след като вече беше минала колата той се беше променил и лежеше все едно е деветдесет градуса изменение като успоредно на бордюра, също леко изместен от това място. Полицаяте отидоха до човека, аз не отидох, а си останах при колата, след което те ми казаха да остана и да изчакам. Всъщност бързо дойде линейка, имаше кръв около него, това си спомням. После мисля, че до два часа, дойдоха други разследващи, не знам полицаи ли.

Мисля, че беше някъде към 11 - 11,30 ч., тоест беше късно вечерта. Спрях на „Stop!“, тогава пострадалият беше може би на десетина метра от мен. По време на движението, в момента, в който ще спирам, вече поглеждам наляво, за да се подготвя, поглеждам дали има трафик, и видях, че има нещо на улицата и след като видях, че има нещо, което ми се стори

голямо, минавайки през улицата видях, че е човек. Аз след стопа продължавам направо, пресичам голямата улица и продължавам на юг, там спрях, като пресяхох. Улицата, на която той лежеше, е с две ленти за движение - с по една лента за всяка посока, тялото беше изцяло в посока село М. точно като по средата на самата лента напърно, той беше по-дребен, беше като по средата. Когато се обадох на моя приятел бях в колата. Мисля, че скоростта на автомобила, който премина, беше повече от 50 км/ч., но не мога да кажа точно. Не съм забелязала този автомобил да е предприел спиране, да е натиснал спирачки преди човека, защото аз, докато говорех, гледах човека и просто колата дойде изненадващо, аз бях спряла малко по-напред в другата улица и не виждах целия път, тоест не виждах, че кола идва отдалече. Автомобилът премина през цялото, не помня дали е двете гуми или е една гума, просто не видях да е маневрирал, а мина точно през него, след преминаването той не намали, продължи и не се спря, не се върна.

Значи аз нали намалявам, за да спра на стопа и докато намалявам вече поглеждам първо наляво и тогава видях, че има нещо, не различих, че е човек, просто ми се стори като чувал или нещо на пътя. После погледнах и надясно, за да мога да мина, и в момента, в който минавам бавно, аз, като видях, че има нещо, минах много бавно през улицата, нямаше никакъв трафик, в този момент, в който пресичах улицата, за да стигна от другата страна, видях, че е човек. Моята скорост при преминаване на този път беше може би десетина километра в час или по-малко, тогава разпознах, че става въпрос за тяло. Аз спрях веднага след като прекосих улицата, спрях вдясно, отворих прозореца и погледнах, докато говорех с моя приятел тогава по телефона, за да му опиша какво виждам, за да се съветвам дали изобщо да изляза, стори ми се просто някакси съмнително, странно, и в този момент, както казах, видимостта там, където бях, не се вижда отдалече, тя улицата е права, от която дойде колата, но там, където аз стоях, нямаше дълга видимост, а просто изненадващо се появи колата, може би да е имало 10-15 метра или 20 метра преди човека видимост, не знам точно. Колата се появи откъм мое ляво.“

По делото се прие заключение на съдебна-автотехническа експертиза. От заключението се установява, че на 27.09.2019г., около 22,50 часа, при сухо асфалтово покритие, нормална видимост, по булевард „С.“, в посока от центъра на град Е., към гр. С. през село М., със скорост около 50 километра в час се е движил неизвестен автомобил.

Платното за движение в този участък е било двупосочно с обща ширина 10,90 метра, с по една неочертана с хоризонтална маркировка пътна лента за всяка посока, продължително прав, равнинен участък, добре осветено от улично осветление, разположено от двете страни на платното за движение.

Придвижвайки се по гореописания начин, неизвестният автомобил приближил регулирано е пътни знаци кръстовище, образувано между булевард „С.“ и ул. „Б.“, като в дясно, по отношение движението на неизвестния автомобил имало трайно монтиран пътен знак „Б3“ - „Път с предимство“, а на улица „Б.“ се намирали монтирани пътни знаци „Б2“ - „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“. В същото време, в областта на дясната лента за движение на неизвестния автомобил, в мястото, определено от настоящата

експертиза като „място на удара”, по гръб, с глава насочена към гр.С. лежал пострадалият С. Г. В., с наличие на етилов алкохол в кръвта в концентрация 3‰. Дали неизвестният водач е забелязал наличието на тялото на пострадалия върху платното за движение, от техническа гледна точка не може да се каже, както и за това дали е реагирал за намаляване на скоростта или спиране, но в зоната преди удара не са регистрирани следи, указващи такива действия. Така автомобилът е преминал през тялото на пострадалия, като описаните в протокола за оглед следи показват, че към момента на удара автомобилът е бил в движение, по-нататък дали автомобилът е спирал или не - в делото липсват доказателства.

За водачът на неизвестният автомобил ПТП е било ПРЕДОТВРАТИМО, при условие, че след като е имал възможност да забележи наличие на лежащ на платното за движение човек от не по-малко от 60 м., е реагирал за намаляване на скоростта или спиране на управлявания от него автомобил, при което би установил предната част на автомобила на около 36 метра преди мястото на удара.

За пострадалия пешеходец - ПТП е било предотвратимо, ако не е спирал и лежал на платното за движение.

Водачът на неизвестния автомобил е имал възможност да забележи човек на платното за движение най- малко от около 60 метра.

В конкретните пътни условия и зона на видимост, максималната скорост, с която водачът е имал реална възможност да спре преди мястото на удара е 80 км/час.

В случая неизвестният автомобил в зоната на ПТП се е движил със скорост, която е по-ниска по стойност от скоростта, с която може да се движи автомобилът и при възникване на видимост към опасността за движение и своевременна реакция на водачът, автомобилът да се установи преди мястото на удара, при което от техническа гледна точка, реалната скорост на движение на автомобила е била технически съобразена с пътните условия.

Имало е улично осветление. Видимостта е била не по-малка от 70м. от фронта на автомобила.

По делото се прие заключение на съдебномедицинска експертиза. От заключението се установява, че от извършената аутопсия на трупа на С. Г. В. се установяват следните травматични увреждания:

Тежка черепномозъчна травма, изразяваща се в травматично разрушаване на главата, многофрагментно счупване на костите на черепния покрив и основа, контузия и разкъсване на мозъка, разкъсване на твърдата и меките мозъчни обвивки, счупване на костите на лицевия масив, охлузвания и кръвонасядания на кожата на лицето, разкъсноконтузна и порезна рани на лявата ръка, наличие на етилов алкохол в кръвта в концентрация 3,00‰.

Причината за смъртта на С. Г. В. е тежката несъвместима е живота черепномозъчна травма, като е настъпила мигновено.

Констатираните при аутопсията травматични увреждания на С. Г. В. са получени в резултат на процесното пътнотранспортно произшествие.

При огледа и аутопсията на трупа не са установени травматични увреждания по трупа, които да са получени в резултат на блъскане от автомобил, тоест между пострадалия и процесния автомобил няма удар. Предвид изложеното пострадалият е лежал с глава върху пътното платно в момента на прегазването му.

Прегазването на главата е станало приживе, като смъртта е настъпила мигновено и няма данни друг автомобил да е прегазил главата на трупа. Предвид данните прегазването е станало от един автомобил, причинил смъртта на пострадалия.

При аутопсията не са установени следи от удар по трупа. Налице е прегазване на главата, което е прижизнено и е причинило смъртта на пострадалия.

Не са установени следи от удар по трупа на С. Г. В..

Облеклото е описано в протокола за оглед на местопроизшествие. Няма данни пострадалият да е носил шапка.

При аутопсията е взета проба кръв от трупа, която е изследвана по метода на газовата хроматография в химическата лаборатория на КСМД, при което е доказано наличие на етилов алкохол в концентрация 3,00‰.

Доказаната концентрация на етилов алкохол в кръвта на трупа сочи, че в момента на настъпването на смъртта, лицето се е намирало в тежка степен на алкохолно опИ..е.

Тежката степен на алкохолно опИ..е се характеризира с тежко потискане на Централната Нервна Система, като лицето може да изпадне в тежко сопорозно състояние или в кома с тежки смущения в дишането и сърдечната дейност, може да се наблюдава пълна безчувственост към болкови дразнения и др. При такава концентрация на алкохол може да настъпи смърт.

По делото се разпита свидетелката Г. В.а Д.а.

„Познавам Б. С. Г., 30 години се познаваме. С. Г. В. го познавах. Те живеят у В., у Е. живее Б., а С. Г. живее в С., К.. На 27.09.2019 г. почина С.. Не знам точно коя година, как С. се премести в К., но се премести, две-три години преди да почине се премести, но той често идва в Е., посещава си внуците. Добро, съвестно семейство, събират се, общуват, живеят си, нямат разприавии, гюрунтии между тях. С. имаше общо осем деца, а тия ги знам пет. Тия са си в Е., петте, другите три са при него у К.. Преди да почине С. е бил пенсионер, не знам дали е работил нещо допълнително, не го попитах. Б. е бил по чужбина за три-четири месеца, работи по заетост ли беше, по кофите, у „Еко“-то. В Е. жилището им се води тристаен апартамент, вътре живеят той и неговият син Ч. или как се казваше, синът му и четирите му внуци със снахата. Б. има две деца. В тоя апартамент на С. общо заедно са живели шест-седем човека с внуците. Когато стана катастрофата на другия ден разбрахме, че е починал човекът на пътя, трагедия голяма. Отидохме да помогнем на съседите, утешавахме ги, той е бил в чужбина, децата му бяха там, снаха му, той не можа веднага да дойде, по-късно, десет дена ли беше, не знам с точност дните, дойде, стана му лошо, отиде на другия ден на гробищата. Когато стана катастрофата Б. не беше в Б., беше в И., там беше

три-четири месеца. Като си дойде Б. от И. какво да е правил - ревал е, ядосва се, ние го утешаваме, че има и внуци, деца, да си ги гледа, не му е приятно, и до днес, посещават го. Аз често контактувам с това съседско семейство, почти всеки ден се виждаме пред вратата. Аз съм на две къщи по-настрани от него. Те се водят така, като бунгала са, но ги водят апартаменти.

И Б., и баща му познавам от 30 години, аз от 30 години съм в Е., комшии сме си били с Б. и общувахме като семейни хора, когато правят нещо ние им отиваме на гости и те идват у нас. През тия години бащата С. живееше там, две-три години преди катастрофата се измести, иначе постоянно си общуваха, бяха при него, при другите си деца. Първо дете на С. е Р., а Б. е второ дете, той е първото момче, което му се е родило. С. и Б. са добри хора, съвестни, С. си взема пенсията, купува си на внуците. С. през годините се е грижил за Б. и с пари, купуваше му каквото се нуждаеше, и той му помагаше, възпитани хора, уважаваха се един друг. Б. помагаше на баща си финансово, купуваше му и той, не са лоши хора, купувал му е дрехи, пазарувал му е за ядене и у дома, като той се нуждаеше от нещо му помагаше, и с пари му помагаше. С., като се премести на село, идваше на гости на сина си по един-два пъти, Б. ходеше в това село да посещава баща си, оставаше там с преспИ..е. Б. като го нямаше тук тия три-четири месеца, той го посещаваше у дома му, помагаше на внуците му, гледаше, седеше с жена си там. С. посещаваше дома на Б., докато Б. беше в чужбина. Аз не съм била свидетел двамата да са се карали или да не са общували. Б. търсеше подкрепата на баща си, да, като всеки един родител. С. се гордееше с Б., че му подава ръка и за добро, и за всичко. Б. уважаваше своя родител. В деня на катастрофата Б. беше в чужбина, прибра се максимум десет дена след катастрофата, не повече. Аз го видях на другия ден, след като се прибра, не е добра гледката - ревеше, ядосваше се, притеснява се, все още се ядосва за баща си, защото подкрепата не е такава, каквато е с родителя. Лошо му се отрази катастрофата, реве, кога се сеща реве за баща си. Споделя с мен, че е трудно без родител. Той ходи на гроба му - и на празниците, за Задушница, когато се срещат братята се събират и отиват. Липсва сега С., с времето тази липса е много по-силна. С. беше добър човек, много добър човек. След смъртта на баща му Б. има промяна в поведението, защото не е спокоен за родителите си - майка си загуби много по-отдавна, пораснал сираче, сега още толко. В. С.а В.а не е негова родна майка, тя ги е отчувала женицата, въпреки, че не е негова майка, тя си ги е изгледала и внуците му гледа сега, идва, посещава ги често там. Когато Б. е останал сирак, малък е бил, той беше по-близък с баща си.

Сега аз и Б. седим заедно по един-два часа, да, като приятелско семейство, ходим си на гости в домовете ни. Как се казват жена му и децата му... Имаме си прякори - Ч. е неговият син, българското име не знам, той има четири деца, техните прякори - едната се казва..., най- голямата, как беше, бе, Боже, забравих им имената, прякори имат. Б. по кофите работи, по хигиената, по чистотата, месеци може да има, откакто работи, защото прекъсва. След като се върна от И. работеше частно по строителството къде как го викат, тухли подава, вар бърка, по строителството това се работи. В чужбина не е ходил скоро, нито преди, само веднъж е бил. С. е идвал на гости, придвижваше се с рейсове, а Б., когато

ходеше при него, и той с рейсове. Когато идваше при Б. С. отсядаше в стая, с неговото семейство, отива при дъщерите си, те там близо живеят, едната се казва Р., другата е В., от братята са Л., И. и Б.. Не знам какво е работил Б. в И., не сме се чували. Сега Б. е пределно ясно, че се вижда с други хора, че се вижда, че излиза.“

Видно от удостоверение за наследници от 07.10.2019г. починалият С. Г. В. е баща на Б. С. Г..

С молба от 27.06.2022г. ищецът Б. С. Г. е отправил искане за заплащане на застрахователни претенции към ответника „Г.“.

С отговори от 14.07.2022г. ответникът е отказал изплащането на обезщетение за неимуществени вреди.

При така приетата фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Съдът намира, че искът е допустим и частично основателен.

Ищецът Б. С. Г. е предявил пряко срещу „Г.“ осъдителен иск за обезщетение за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане, в резултат на ПТП, при което е настъпила смъртта на С. Г. В., причинено от моторно превозно средство, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено. Правното основание на иска е чл.557, ал.1 т.1 КЗ във вр. с чл.45 ЗЗД и чл.52 ЗЗД във връзка с чл.497 ал.1 т.2 КЗ.

От събраните доказателства и приетата автотехническа експертиза се установява, че на 27.09.2019г., в гр.Е., на кръстовището на бул. „С.“ и ул. „Б.“, неизвестен водач на неизвестно МПС, нарушава правилата за движение и удря пешеходеца С. Г. В., с което реализира ПТП и напуска местопроизшествието. При злополуката е причинена смъртта на С. Г. В..

Водачът на неизвестния автомобил се е движил с около 50 км/ч. имал е възможност да възприеме лежащия на платното човек, да намали и да спре. Както се установява от автотехническата експертиза ПТП е било предотвратимо, в случай че пострадалият не е лежал на пътното платно и водачът на неизвестното МПС е предприел намаляване на скоростта, съответно спиране.

Водачът на неизвестното МПС е нарушил правилата за движение по пътищата чл.20 ЗДвП ал.1 „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват и ал.2 „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“

С това при условията на непредпазливост като форма на вината, водачът не е предвиждал, но е могъл и е бил длъжен да предвиди настъпването на общественоопасните последици е реализирал ПТП, при което е настъпила смъртта на С. Г. В.. По този начин съдът приема за доказано извършването на деянието от страна на неизвестния водач, неговата противоправност, вината му за настъпилото ПТП и настъпването на вредоносния

результат-смъртта на С. Г. В.. От това следва несъмнен извод за наличието на обективния и субективния елементи от общия деликтен фактически състав по чл.45 от ЗЗД: деяние, противоправност на деянието, вреди, причинно-следствената връзка между деяние и настъпилите вреди, вина на водача.

По отношение на възражението на ответника „Г.“ за съпричиняване от страна на пострадалия, съдът намира същото за основателно.

Установи се, че пострадалият С. Г. В. е бил с тежка степен на алкохолно опИ..е 3,‰, лежащ с тъмни дрехи на пътното платно, в тъмната част на денонощието, на осветен участък, като е представлявал препятствие за движещите се автомобили. Пешеходецът С. Г. В. е нарушил чл.5 ал.1 ЗДвП „Всеки участник в движението по пътищата: 1. с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението“ и правилата са пресичане в чл.108 и чл.113 ЗДвП. С това е поставил себе си в опасност и допринесъл до настъпване на вредоносния резултат в условията на 50 %, което съгласно чл.51 ал.2 ЗЗД има за последица намаляване на размера на дължимите обезщетения.

С това съдът приема, че е доказано, че ищецът Б. С. Г., е претърпял емоционални болки и страдания от загубата на своя баща С. Г. В.. Видно от показанията на свидетелката Г. Д.а, той е понесъл изключително тежко внезапната загуба на своя баща, което му се отразило негативно в емоционален и психологичен план.

Дължимото обезщетение следва да бъде определено по справедливост-чл.52 ЗЗД и съобразно общественото разбиране за справедливостта в случай на тежката загуба на неговия баща, независимо, че човешкият живот няма напълно равностоеен паричен еквивалент. Скръбта е непрестанна, болката и травмата са изключителни силни и продължителни, за които се събраха свидетелски показания на Г. Д.а. Съдът кредитира показанията на разпитаната свидетелка като последователни и непротиворечиви. С оглед на горното размерът на обезщетението следва да бъде определен на сумата от 140 000 лв., намалено при условията на чл.51 ал.2 ЗЗД на **70000,-лв.** До този размер искът е основателен и доказан, а за разликата до пълния предявен размер е неоснователен.

По отношение на обезщетението за забава върху главницата, съгласно чл.497 ал.1 т.2 КЗ следва да се присъди от 27.09.2022г. след изтичане на срока по чл.496 КЗ.

Съгласно чл.78 ал.3 ГПК ответникът има право на разноси съобразно с отхвърлената част от исковете. Ответникът ГФ е сторил разноси в размер на 1110,-лв., поради което следва да му се присъди сумата **592,-лв.**

Съгласно чл.71 ГПК, чл.78 ал.6 ГПК и чл.1 от Тарифата за държавните такси, събирани от съдилищата по ГПК, на СОС следва да се присъди дължимата държавна такса в размер на 2800,-лв. (4% върху 70 000лв.), както и направените разноси за СМЕ и САТЕ в размер на 600,-лв. или общо **3400,-лв.**

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.557, ал.1 т.1 КЗ във връзка с чл.497 ал.1 т.2 КЗ, „Г.“ с адрес гр.С. ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.4, да заплати на **Б. С. Г.**, с ЕГН:***** с адрес гр.Е. кв.В. №4 ап.3 по банкова сметка IBAN BG58 STSA 9300 0006 ****, сумата **70 000,-лв.**

(седемдесет хиляди лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди болки и страдания от непозволено увреждане от ПТП, настъпило на 27.09.2019г., при което е настъпила смъртта на С. Г. В., причинено от моторно превозно средство, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено, ведно със законната лихва върху главницата от 27.09.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска за обезщетение за неимуществени вреди за остатъка до пълния предявен размер от 150 000,-лв., както и за законна лихва за периода 19.07.2022г.-26.09.2022г.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 ГПК **Б. С. Г.**, с ЕГН:***** с адрес гр.Е. кв.В. №4 ап.3 заплати на „Г.“ с адрес гр.С. ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.4, сумата от **592,-лв.** (петстотин деветдесет и два лева), представляващи разноски по делото, съобразно отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.6 ГПК „Г.“ с адрес гр.С. ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.4, да заплати на СОФИЙСКИЯ ОКРЪЖЕН СЪД гр.С. бул. Витоша №2 сумата **3400,-лв.** (три хиляди и четиристотин), представляващи държавна такса и деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок връчването му на страните.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____